

Sygn. akt II Ca 839/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dorota Gamrat - Kubeczak
Sędziowie:	SSO Violetta Osińska SSR del. Tomasz Klimczak (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Idzikowska-Chrzęszczewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lutego 2015 roku w S.

sprawy z powództwa **B. W.**

przeciwko **L. Ż. (1) i M. Ż.**

o zwolnienie od egzekucji

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę od wyroku Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 26 lutego 2014 roku, sygn. akt I C 1427/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powódki B. W. na rzecz pozwanych L. Ż. (1) i M. Ż. kwotę 1392,20 zł (tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt dwa złote i dwadzieścia groszy) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt II Ca 839/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Myśliborzu po rozpoznaniu sprawy z powództwa B. W. przeciwko M. Ż. i L. Ż. (2) o zwolnienie od egzekucji w dniu 26 lutego 2014r. wydał wyrok, którym:

- ustalił wartość przedmiotu sporu na kwotę 13.000,00 zł ;

- powództwo oddalił ;

- nakazał pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Myśliborzu kwotę 650 zł tytułem nieuiszczonych kosztów postępowania ;

- zasądził od powódki na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 2.483,90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu .

Sąd Rejonowy w Myśliborzu powyższe rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

B. W. jest właścicielem samochodu osobowego marki H. (...) o nr rej. (...) zajętego u dłużnika K. Ż. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gorzowie W.. M. P. na rzecz wierzycieli M. Ż. i L. Ż. (2) w postępowaniu egzekucyjnym nr KMP 13/13 . Mimo wezwania ze strony powódki, datowanego na dzień 23 września 2013r. do cofnięcia wniosku o egzekucję z tego pojazdu, M. Ż. i L. Ż. (2) nie zwolniły go od zajęcia. Nadto Sąd Rejonowy ustalił, iż powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wytoczone 25 października 2013r..

Sąd Rejonowy w oparciu o powyższe ustalenia faktyczne uznał, że pozew nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji wskazał przy tym , iż tak ustalony stan faktyczny , jest bezsporny i wynika ze zgodnych oświadczeń stron zawartych w pozwie i odpowiedzi na pozew.

Jako podstawę materialnoprawną Sąd Rejonowy wskazał przepis art. 841§ 1 k.p.c. Zgodnie z tą regulacją osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa.

Sąd podkreślił również , iż zgodnie z treścią § 3 art. 841 k.p.c. tego typu powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych. Stąd też w ocenie Sądu pierwszej instancji osoba trzecia zobowiązana jest wnieść pozew o zwolnienie zajętej ruchomości od egzekucji w terminie miesięcznym od dnia, w którym powzięła wiadomość o naruszeniu jej prawa; przy czym powzięcie wiadomości o naruszeniu prawa może nastąpić w każdy sposób i nie jest ono zawsze związane i tożsame z zawiadomieniem dokonany przez komornika o zajęciu ruchomości. Powództwo z art. 841 może być wytoczone najwcześniej po wszczęciu egzekucji, lecz nie później niż w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa (chyba że inaczej stanowią przepisy szczególne). Sąd Rejonowy zauważył również , iż w literaturze wyrażany jest pogląd, że miesięczny termin do wytoczenia powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji ma charakter materialnoprawny i dlatego nie podlega przywróceniu. Powództwo z art. 841 najpóźniej można wytoczyć do chwili zakończenia postępowania egzekucyjnego. Później osoba trzecia może jedynie żądać, w drodze odrębnego powództwa, zwrotu wyegzekwowanego świadczenia lub naprawienia szkody wyrządzonej na skutek skierowania egzekucji do danego przedmiotu. Artykuł 841 § 3 wprowadza miesięczny termin prekluzyjny liczony od dnia, gdy osoba trzecia dowiedziała się o naruszeniu prawa.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy doszedł do wniosku , że skoro powódka w dniu 23 września 2013 r. wystosowała do pozwanych pismo wzywające do zwolnienia pojazdu od egzekucji, to należy przyjąć , że w tym dniu najpóźniej posiadała już pełną wiedzę o naruszeniu jej prawa własności do samochodu H. (...) co nie przesądza daty początkowej powzięcia tej wiedzy. Przyjmując jednak powyższą datę za pewną, termin miesięczny do wniesienia niniejszego pozwu należało liczyć od dnia 23 września 2013 r. co oznacza, że pozew najpóźniej powódka winna była złożyć w Sądzie w dniu 23 października 2013 r. a nie 25 października 2013 r. jak to miało miejsce w niniejszej sprawie.

Sąd stwierdził zatem , że powództwo zostało wniesione po upływie terminu ustawowego i jako spóźnione podlega oddaleniu w całości, co znalazło wyraz w pkt drugim wyroku .

Nadto Sąd Rejonowy dodał, iż z uwagi na fakt podniesienia przez pozwane przy pierwszej czynności procesowej zarzutu niewłaściwej wartości przedmiotu sporu i żądanie jej ustalenia, Sąd dokonał na podstawie art. 25 § 1 i 2 k.p.c. ustalenia wartości przedmiotu sporu na kwotę 13.000,- zł wobec bezspornego stanowiska stron, co do ustalenia powyższej kwoty jako wartości pojazdu na podstawie oszacowania dokonanego przez komornika postanowieniem z dnia 17 stycznia 2014 r., o czym orzeczono jak w punkcie pierwszym wyroku.

Wobec ustalenia wyższej wartości przedmiotu sporu Sąd Rejonowy podkreślił, iż był zobligowany ustalić wysokość opłaty sądowej od wartości 13.000,- zł , która wynosi 650,- zł i której powódka nie uiściła. Wobec czego powyższa opłata podlega ściągnięciu z majątku powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Myśliborzu zgodnie

z regułami obowiązującymi przy zwrocie kosztów procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić swojemu przeciwnikowi koszty procesu.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd I instancji oparł na treści art. 99 k.p.c w zw. z art. 98 §. 1 k.p.c. w związku z art. 108 §. 1 k.p.c. i w zw. z art. 98 §. 3 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 26 lutego 2014 roku wniosła powódka zaskarżając orzeczenie w całości.

Skarżąca zarzuciła powyższemu orzeczeniu :

1. naruszenie art. 212 §1 k.p.c. z zw. z art. 5 k.c. poprzez doręczenie odpowiedzi na pozew bezpośrednio na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku, brak inicjatywy sądu w zakresie ustalenia terminu , w którym powódka powzięła pełną i szczegółową informację o zajęciu jej pojazdu w prowadzonym przez Komornika Sądowego M. P. postępowaniu egzekucyjnym, brak informacji powódki o załączeniu do akt sprawy akt postępowania egzekucyjnego , w którym dokonano zajęcia spornego pojazdu oraz ustalenia kiedy powódka została poinformowana o zajęciu i możliwości zgłoszenia wniosku dowodowego , w tym zakresie;

2. naruszenie art. 89 § 1 k.p.c. w zw. z art. 130 § 1 k.p.c. poprzez brak wezwania pozwanego do uzupełnienia odpowiedzi na pozew pomimo, że nie spełniała ona warunku formalnego w postaci załączenia do odpisu odpowiedzi na pozew odpisu pełnomocnictwa wykazującego umocowanie pełnomocnika pozwanych do reprezentowania w sprawie ;

3. naruszenie art. 25 § 2 k.p.c. poprzez ustalenie wartości przedmiotu sporu bez przeprowadzenia stosownego dochodzenia , przy braku bezspornego stanowiska stron, co do ustalenia kwoty 13.000,00 zł (wbrew ustaleniom Sądu poczynionym w wyroku) albowiem z treści pozwu i odpowiedzi na pozew wynikała istotna różnica w wartości pojazdu , a powódka nie przyznała wartości wskazanej w odpowiedzi na pozew i postanowieniu komornika z dnia 17 stycznia 2014r.).

4. naruszenie art. 299 § 1 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony na okoliczność ustalenia terminu w jakim powódka powzięła informację o zajęciu jej pojazdu , czy na dzień 23 września 2013r. miała wiedzę w jakim postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez właściwego komornika został zajęty jej pojazd , jaki był zakres informacji , którą miała na dzień 23 września 2013r.;

5. naruszenie przepisu art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych pomimo istnienia sporu zarówno co do okoliczności powzięcia informacji o zajęciu pojazdu jak i istnienia prawa własności pojazdu po stronie B. W. i zgłoszonego w pozwie wniosku o załączenie akt postępowania egzekucyjnego;

6. naruszenia art. 233 k.p.c. poprzez uznanie przez Sąd za bezspornych okoliczności powzięcia przez powódkę pełnej informacji o zajęciu pojazdu oraz faktu, iż powódka nie zaprzecza w całości okolicznościom wskazanym w odpowiedzi na pozew podczas, gdy odpowiedź na pozew została doręczona powódce bezpośrednio na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku , powódka nie miała możliwości pełnego i swobodnego zapoznania się z treścią odpowiedzi na pozew, nie oświadczyła na rozprawie wprost , iż przyznaje wszystkim okolicznościom z odpowiedzi na pozew, a okoliczności te pozostawały sporne , przy czym Sąd nie wyjaśnił również na czym miała polegać pełna informacja o zajęciu , przyjmując tę okoliczność za bezsporną ;

7. naruszenie art. 841 § 3 k.p.c. niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie , iż powódka wniosła powództwo po upływie 1 miesiąca od powzięcia pełnej informacji o zajęciu pojazdu podczas, gdy prawidłową i wyczerpującą informację o zajęciu pojazdu pozwalającą jej na ustalenie wszelkich niezbędnych danych do wytoczenia powództwa otrzymała dopiero w piśmie komornika z dnia 25 września 2013r. , doręczonym w dniu 1 października 2013r. , a zatem wniosła powództwo w terminie przewidzianym w art. 841 § 3 k.p.c. .

8. nierozpoznanie przez Sąd istoty sprawy poprzez uznanie przez Sąd , iż powództwo zostało wniesione z przekroczeniem terminu określonego w art. 841 § 3 k.p.c. i oddalenie powództwa bez przeprowadzenia postępowania dowodowego z wnioskowanych przez powódkę dowodów, w tym akt postępowania egzekucyjnego .

W oparciu o powyższe zarzuty powódka wniosła o:

uchylenie wyroku Sądu I instancji w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego .

Pozwane w odpowiedzi na apelację, pismem z dnia 18 lipca 2014r. wniosły o:

I/ oddalenie apelacji w całości;

2/ zasądzenie od powódki na rzecz pozwanych kosztów postępowania za drugą instancję.

Pozwane podniosły, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest w pełni prawidłowe zaś zarzuty apelacji są w całości chybione .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zważyć należy, że mając na uwadze na treść art. 382 k.p.c., sąd II instancji ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych dowodów (vide: uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1998 r., II CKN 704/97). Sąd II instancji nie ogranicza się zatem tylko do kontroli sądu I instancji, lecz bada ponownie całą sprawę, a rozważając wyniki postępowania przed sądem I instancji, władny jest ocenić je samoistnie. Postępowanie apelacyjne jest przedłużeniem postępowania przeprowadzonego przez pierwszą instancję, co oznacza, że nie toczy się ono na nowo.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, pozwolił Sądowi rozpoznającemu apelację na konstatację, że dokonane przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie, jak i wnioski wywiedzione z ustalonych okoliczności, prowadzące do wydania zaskarżonego orzeczenia były prawidłowe. Sąd Okręgowy nie znalazł zatem podstaw do innej, aniżeli dokonana przez Sąd Rejonowy, oceny okoliczności powoływanych w toku postępowania sądowego przed obiema instancjami.

Sąd Okręgowy w pełni akceptuje poczynione przez Sąd I instancji ustalenia stanu faktycznego, jak i zaprezentowane w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia rozważania prawne. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny merytorycznej zgłoszonego przez powódkę roszczenia. W konsekwencji, zarzuty podniesione w treści apelacji, w ocenie Sądu II instancji, stanowią w istocie gołosłowną polemikę z prawidłowymi wskazaniem i rozważaniami Sądu I instancji.

W wywiedzionej przez powódkę apelacji podniesionych zostało szereg zarzutów uchybienia zarówno przepisom prawa materialnego, jak i przepisom postępowania. Żaden jednakże ze sformułowanych w apelacji i szczegółowo rozwiniętych w treści jej uzasadnienia zarzutów nie okazał się uzasadniony.

Już w tym miejscu zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, iż zgodnie z treścią przepisu art. 841 k.p.c. osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. Powództwo ekscydencyjne jest środkiem prawnym chroniącym prawa podmiotowe osoby trzeciej, które naruszone zostały wszczętą egzekucją. W powództwie ekscydencyjnym osoba trzecia nie zwalcza tytułu wykonawczego, lecz jedynie sprzeciwia się prowadzeniu egzekucji z zajętego przedmiotu. Osobą trzecią w rozumieniu tego przepisu jest każda osoba (poza dłużnikiem egzekwowanym, jak i wierzycielem), której prawa zostały naruszone w postępowaniu egzekucyjnym, prowadzonym na podstawie tytułu wykonawczego. Jednocześnie należy wskazać, iż z chwilą zajęcia ruchomości stanowiącej własność osoby trzeciej zgodę na zwolnienie ruchomości spod

zajęcia może wyrazić jedynie wierzyciel egzekwujący w sprawie egzekucyjnej. W przypadku braku takiej zgody osobie trzeciej pozostaje jedynie powództwo przewidziane w art. 841 k.p.c..

W przedmiotowej sprawie komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gorzowie W., działając w oparciu o tytuł wykonawczy oraz wnioski egzekucyjne sporządzone przez pozwanych wierzycieli wszczął na ich rzecz egzekucję przeciwko K. Ż. w sprawie o sygn. akt Kmp 13/13. We wniosku egzekucyjnym wierzyciele wskazywali między innymi na zajęcie ruchomości należących do dłużnika.

W dniu 10 września 2013r. komornik dokonał zajęcia samochodu osobowego marki H. (...) o nr rej. (...). Organ egzekucyjny w chwili zajęcia nie ma obowiązku badania czyją własnością jest zajmowana ruchomość. Zgodnie z art. 845 § 2 k.p.c. aby dokonać zajęcia wystarczy sam fakt władania rzeczą przez dłużnika. W związku z tym komornik dokonał zajęcia przedmiotowego pojazdu, albowiem pojazd ten znajdował się w posiadaniu dłużnika, co zresztą strona powodowa na żadnym etapie postępowania nie kwestionowała. Natomiast B. W. w pozwie o zwolnienie zajętej ruchomości od egzekucji wskazała, iż pojazd ten stanowi jej własność.

Jakkolwiek okoliczność ta ostatecznie nie była kwestionowana przez stronę pozwaną, to jednak żądanie pozwu nie mogło być uwzględnione. Otóż jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, zgodnie z treścią przepisu art. 841 § 3 k.p.c. powództwo o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa (...). Termin określony w tym przepisie ma charakter materialny i jest terminem zawitym, nieprzywralalnym - mimo umieszczenia go w ustawie procesowej. Uchybienie więc przez powoda temu terminowi powoduje konieczność oddalenia powództwa (tak M. Uliasz, K.p.c., Komentarz do nowelizacji, Warszawa 2005, str. 333).

Przenosząc przedmiotowe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż pozew o zwolnienie od egzekucji samochodu osobowego H. (...) o nr rej. (...) powódka złożyła po upływie terminu określonego treścią przepisu art. 841 § 3 k.p.c.. Należy bowiem podzielić zapatrywanie Sądu I instancji, iż o wspomnianym zajęciu właściciel rzeczonoego pojazdu - B. W., dowiedziała się dnia 23 września 2013r.. Wniosek taki można wyprowadzić z treści skierowanego do pozwanych wezwania do zwolnienia zajętej ruchomości od zajęcia, który opatrzone taką właśnie datą.

Uważna lektura tego dokumentu prowadzi również do wniosku, iż powódka wbrew twierdzeniom apelacji miała pełną wiedzę w jakiej sprawie egzekucyjnej dokonano zajęcia, do jakiej ruchomości egzekucja została skierowana oraz z czyjego wniosku. Co więcej - z przepisu art. 841 § 3 k.p.c. nie wynika, aby o naruszeniu jej prawa powódka miała dowiedzieć się wprost od organu egzekucyjnego, jak to zdaje się sugerować apelująca. Stąd też nawet analiza akt postępowania egzekucyjnego Kmp 13/13, nie mogłaby doprowadzić do ustaleń w kierunku postulowanym przez skarżącą. Nie sposób zatem przyjąć, iż dnia 23 września 2013r. B. W. nie posiadała jeszcze wystarczającej wiedzy o naruszeniu jej prawa. Jeżeli przy tym weźmie się pod uwagę, iż powództwo zostało wytoczone dopiero w dniu 25 października 2013r., oczywistym staje się wniosek, że nastąpiło to z naruszeniem przepisu art. 841 § 3 k.p.c..

W tym miejscu należy podkreślić, iż zgodnie z treścią - wyrażającą obowiązującą w polskiej procedurze cywilnej zasadą swobodnej oceny dowodów - art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału - swobodna ocena dowodów odnosi się do wyboru określonych środków dowodowych i do sposobu ich przeprowadzenia. Mają być one ocenione konkretnie i w związku z całym zebraniem materiałem dowodowym. Jest to podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygnięcia kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału (orzeczenie Sądu Najwyższego z 16 lutego 1996 r., II CRN 173/95, nie publ.). W orzeczeniu z 10 czerwca 1999 roku, wydanym w sprawie II UKN 685/98(OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655) Sąd Najwyższy stwierdził, że normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Jednocześnie przysługujące sądowi prawo swobodnej oceny dowodów musi być tak

stosowane, aby prawidłowość jego realizacji mogła być sprawdzona w toku instancji. Dlatego skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99).

Zdaniem Sądu II instancji, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż Sąd Rejonowy uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego. To z kolei czyni zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. gołosłownym. Wywodom Sądu I instancji nie można zarzucić dowolności, ani przekroczenia granic logicznego rozumowania. Sąd odniósł się do podniesionych przez powódkę w toku sprawy zarzutów. Wskazał fakty, które uznał za udowodnione i na których oparł swoje rozstrzygnięcie. Stąd też czynienie ewentualnych dalszych ustaleń za pomocą środków dowodowych wskazanych w zarzutach apelacyjnych, na okoliczność ustalenia daty, w której powódka powzięła informację o zajęciu, jawi się nie tylko jako spóźnione ale zupełnie zbędne. Teza ta jest tym bardziej zasadna jeżeli zważy się, że dowód z przesłuchania strony, o który wnioskuje apelujący nie ma charakteru obiektywnego źródła dowodowego i do jej relacji jako zainteresowanej w korzystnym dla niej rozstrzygnięciu o przedmiocie procesu należy podchodzić z dużą dozą krytycyzmu. Zatem samo jej twierdzenie nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być – zgodnie z dyspozycją art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. – udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą.

Sąd Okręgowy nie podziela również zarzutu jakoby powódka nie miała możliwości zapoznania się z treścią odpowiedzi na pozew, który otrzymała na rozprawie bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku. Jak wynika bowiem z akt sprawy, o terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 26 lutego 2014r. pełnomocnik pozwanych został zawiadomiony w dniu 7 lutego 2014r.. Odpowiedź na pozew została natomiast nadana w urzędzie pocztowym dnia 21 lutego 2014r. (wpływ do Sądu dnia 24 lutego 2014r.), co odpowiada treści przepisu art. 207§ 2 k.p.c.. Z punktu widzenia ekonomiki procesowej nie racjonalnym więc było doręczanie tego pisma stronie przeciwnej za pośrednictwem operatora pocztowego. Co więcej, z treści protokołu rozprawy z dnia 26 lutego 2014r wynika, że powódka zapoznała się z jego treścią i w całości podtrzymała żądanie pozwu. Strona nie złożyła przy tym wniosku o sprostowanie tego protokołu, a co za tym idzie nie sposób przyjąć, iż przebieg rozprawy był odmienny od tego, co zostało zapisane w tym dokumencie. Z treści tego dokumentu wynika również, iż powódka miała wiedzę, iż pozwane już w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji były reprezentowane przez zawodowego pełnomocnika. Zarówno bowiem powódka jak i pełnomocnik strony przeciwnej stawili się na rozprawie wyznaczonej na dzień 26 lutego 2014r.. Mało tego – w aktach sprawy znajduje się prawidłowe pełnomocnictwo udzielone przez pozwane wspomnianemu pełnomocnikowi. Stąd też podnoszony w apelacji brak odpisu pełnomocnictwa jako załącznika do odpowiedzi na pozew nie wpłynął na prawidłowość umocowania i co wymaga szczególnego podkreślenia, wspomniane uchybienie jeśli nawet miało miejsce, w żaden sposób nie przełożyło się na treść rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu Okręgowego trudno również przyjąć, iż powódka nie zrozumiała zarzutów, które jako niweczące żądanie pozwu podniósł pełnomocnik pozwanych. Przeciwnie twierdzenie byłoby bowiem kontrfaktyczne gdyż treść złożonych i podpisanych przez powódkę pism procesowych świadczy o jej pełnym rozeznaniu o przedmiocie procesu zarówno w zakresie przepisów materialnych jak i procesowych.

Na koniec przedmiotowych rozważań Sąd Okręgowy pragnie również podkreślić, iż Sąd Rejonowy wbrew twierdzeniom apelacji, nie naruszył treści przepisu art. 25 k.p.c.. Jakkolwiek Sąd pierwszej instancji kierując się zarzutem pozwanych zgłoszonym w odpowiedzi na pozew, nie zarządził dochodzenia celem ustalenia wartości przedmiotu sporu, to jednak z drugiej strony poczynione przez niego w tym zakresie ustalenia należy uznać za prawidłowe. Zdefiniowana w ten sposób wartość przedmiotu sporu pokrywa się bowiem z wartością szacunkową pojazdu stwierdzoną przez komornika. Z racji prowadzenia egzekucji z tego typu składników majątkowych, organ egzekucyjny niewątpliwie ma odpowiednią wiedzę i doświadczenie aby jego szacunek był maksymalnie zbliżony do wartości rynkowej zajętego pojazdu. Co więcej - ustaleń organu egzekucyjnego żadna ze stron nie zakwestionowała w

drodze skargi na czynności komornika , co pozwala na przyjęcie , że w istocie rzeczy one również podzielały wyliczenia komornika . Stąd też Sąd II instancji doszedł do wniosku, że skoro obie te wartości się pokrywają, należy podzielić zaopatrywanie Sądu Rejonowego , iż wartość przedmiotu sporu w przedmiotowej sprawie to w istocie kwota 13000 zł i od tej wartości powinna być ustalona opłata od pozwu oraz koszty postępowania należne stronie pozwanej .

Z powyższych przyczyn na podstawie art. 385 k.p.c. apelację jako bezzasadną oddalono, co znalazło odzwierciedlenie w punkcie 1 sentencji.

O kosztach postępowania odwoławczego przeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c..

W rozpoznawanej sprawie – biorąc pod uwagę, że apelacja strony powodowej została oddalona w całości - powódka powinna zwrócić pozwanym całość poniesionych kosztów procesu przed sądem drugiej instancji. .

Koszty procesu poniesione przez pozwane przed sądem drugiej instancji wyniosły kwotę 1392,20 złotych, na którą składały się:

- 1200 złotych z tytułu wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika za postępowanie apelacyjne ustalone na podstawie § 12 ust. 1 pkt. 1 w związku z § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu,

- 192,20 zł – odpowiadająca kosztom dojazdu pełnomocnika na rozprawę odwoławczą zgodnie ze złożonym zestawieniem kosztów z dnia 20 lutego 2015r..

Z powyższych przyczyn orzeczono jak w punkcie 2 sentencji.